

зруйнований – новітня свобода гарантується зусиллями держави заохотити індивіда бути громадянином.

Список використаних джерел

1. Кузнецова, Е. Западные концепции государственного суверенитета // Международные процессы. – 2006. – Т. 4. – № 2 (11). Май-август. – Режим доступа: <http://www.intertrends.4ru/eleventh/007>.

2. Бек Ульрих. Национальное государство утрачивает суверенитет // Сумерки глобализации: Настольная книга антиглобалиста: Сб. – М.: ООО «Издательство АСТ: ЗАО НПП «Ермак»», 2004. – С. 46 – 53.

3. Державний суверенитет в умовах європейської інтеграції : монографія / Ю. П. Битяк, І. В. Яковюк, С. Г. Серьогіна та ін. ; за ред. Ю. П. Битяка, І. В. Яковюка. – К. : Ред. журн. «Право України», 2012. – 336 с. – Режим доступу: <http://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/1218>.

4. Мере Ж. Принцип суверенітету. Історія та основи новітньої влади. / Перекл. з французької Л. Коконевича / Жерар Мере. – Львів: Кальварія, 2003. – 216 с.

Юрій ХОМІЧ

*аспірант кафедри права
та європейської інтеграції
ДРІДУ НАДУ*

ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОУПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СИСТЕМІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У КОНТЕКСТІ СТАНДАРТІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ВРЯДУВАННЯ

Діяльність держави в напрямі формування дієвого механізму забезпечення суспільної безпеки та правопорядку є складним і багатовимірним процесом, що базується на оновленні, удосконаленні та адаптації національного законодавства щодо організації, засобів, інструментів та механізмів діяльності правоохоронних органів. Водночас актуалізується завдання реформування функцій, структури та повноважень таких органів з метою підвищення ефективності та сталості їх функціонування. У сучасних умовах адміністративної реформи особливого значення набуває проблема удосконалення системи правового регулювання управління всіма державними органами, у тому числі й правоохоронними органами.

Сучасний етап розвитку нашої держави ознаменувався кардинальними перетвореннями в організації й діяльності органів влади. Не залишилися осторонь і органи внутрішніх справ – останнім часом була розроблена низка пропозицій щодо їх реформування. Нині триває робота над розробкою проекту Концепції реформування органів

внутрішніх справ України, у якій має бути модель такого реформування. На порядку денному стоять питання щодо подолання корупційних проявів та підвищення авторитету зазначених органів, рівень довіри громадян до яких залишається стабільно низьким багато років. Адже діяльність держави в напрямі формування дієвого механізму забезпечення суспільної безпеки та правопорядку є складним і багатовимірним процесом, що базується на оновленні, удосконаленні та адаптації національного законодавства щодо організації, засобів, інструментів та механізмів діяльності правоохоронних органів. Водночас актуалізується завдання реформування функцій, структури та повноважень таких органів з метою підвищення ефективності та сталості їх функціонування.

Інтеграція України в європейські структури неможлива без комплексного вирішення проблем оптимізації функціональної та організаційної структури, складу й чисельності правоохоронних органів, удосконалення їх діяльності з метою підвищення рівня захисту прав і свобод громадян, посилення боротьби зі злочинністю та корупцією, поліпшення якості зв'язків міліції з населенням, упорядкування форм і методів оперативно-службової діяльності відповідно до суспільних вимог та стандартів. Реформування правоохоронних органів України – важлива передумова становлення громадянського суспільства, поглиблення його демократизації та побудови правової держави. Механізм реформування правоохоронних органів – складний процес, що має свої нормативно-правові закономірності, послідовні етапи та відповідний алгоритм реалізації. Специфіка діяльності правоохоронних органів, що полягає у повсякденному виконанні обов'язків щодо забезпечення правопорядку і законності, постійній готовності будь-коли допомогти громадянам, захистити людей вимагає виваженого ставлення до регулювання правового поля функціонування кожного правоохоронного органу. Усяка поспішність у цьому процесі або його ігнорування, будь-які екстрені та «революційні» зміни можуть призвести до виникнення ризику неконтрольованості оперативної обстановки в країні або окремих регіонах, зниження ефективності протидії злочинності, втрати кваліфікованих кадрів тощо.

Діяльність держави в напрямі формування дієвого механізму забезпечення суспільної безпеки та правопорядку є складним і багатовимірним процесом, що базується на оновленні, удосконаленні та адаптації національного законодавства щодо організації, засобів, інструментів та механізмів діяльності правоохоронних органів. Водночас актуалізується завдання реформування функцій, структури та повноважень таких органів з метою підвищення ефективності та сталості їх функціонування. Інтегрованість завдання раціоналізації управлінської діяльності органів внутрішніх справ в такому контексті обумовлена намаганням і потребою адаптувати більш консервативну за змістом

правотворчу та правозастосовчу діяльність до процесів становлення і розвитку інститутів громадянського суспільства, формування базових складових правової держави, спрямування на забезпечення прав і свобод громадянина, суспільства і держави від будь-яких протиправних посягань.

Інтегрованість завдання раціоналізації управлінської діяльності правоохоронних органів в такому контексті обумовлена намаганням і потребою адаптувати більш консервативну за змістом правотворчу та правозастосовчу діяльність до процесів становлення і розвитку інститутів громадянського суспільства, формування базових складових правової держави, спрямування на забезпечення прав і свобод громадянина, суспільства і держави від будь-яких протиправних посягань. Саме тому сучасна практика діяльності правоохоронних органів свідчить, що вирішальною умовою забезпечення нею належного громадського порядку та громадської безпеки на певній території є, в першу чергу, врахування місцевих особливостей, чітка організація та управління силами і засобами, можливість отримання своєчасної та достовірної інформації про вчинені правопорушення і оперативного реагування на неї. З початком демократизації суспільства, з деполітизацією системи правоохоронних органів, з наданням більших прав місцевим органам державної влади і самоврядування в ряді регіонів України з'явилися підрозділи Національної поліції України, які утримуються за рахунок коштів місцевих бюджетів. Поява таких формувань свідчить про реальне забезпечення права територіальних громад на самоврядування, їх можливість самостійно вирішувати питання місцевого значення. Це стосується також можливостей вживати всіх необхідних заходів до підтримання належного громадського порядку на своїй території.

Отже, на нашу думку, діяльність правоохоронних органів у контексті адаптації до європейських стандартів належного врядування слід аналізувати, використовуючи різні підходи: 1) соціальний – здійснення такої діяльності на професійній основі як суспільно-корисної діяльності щодо виконання функцій держави особами, які займають відповідні посади в органах влади на постійній основі; 2) політичний – реалізація державної політики у правоохоронній сфері; 3) правовий – нормативно-правове регулювання службових відносин і професійної діяльності; 4) ідеологічний – формування позитивного іміджу правоохоронних органів; 5) організаційний – формування організаційних засад правоохоронної діяльності; 6) процесуальний – забезпечення технологічного процесу функціонування держави, реалізації її правоохоронної функції; 8) моральний – формування етичних засад функціонування системи правоохоронних органів.

Василь ЧЕРНИШ

*аспірант кафедри права
та європейської інтеграції
ДРІДУ НАДУ*

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ КОНСТИТУЦІЙНИХ ЗМІН: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ

Актуальність дослідження системи публічного управління в умовах конституційних змін визначена необхідністю формування теоретико-методологічних засад публічного управління в умовах конституційної реформи в Україні, напрямками реалізації Стратегії сталого розвитку «Україна–2020», розвитку національної системи публічного управління. В умовах децентралізації влади, наближення до європейських принципів державного управління трансформуються цілі і завдання, реалізуються основні функції органів державної влади, конкретизуються стратегії розвитку Української держави. Становлення і розвиток системи органів державної влади в умовах реформ потребує теоретико-методологічного обґрунтування напрямів державотворення, нормативного визначення функцій, структури, повноважень органів влади, закріплення алгоритму регулювання діяльності органів влади.

Отже, на основі теоретичних аналізу системи публічного управління важливо визначити особливості реалізації напрямів конституційного реформування, сформулювати ряд пропозицій та практичних рекомендацій щодо удосконалення державно-управлінської діяльності. Для досягнення мети важливо вирішити такі завдання: по-перше, здійснити аналіз сутності і особливостей функціонування системи управління в умовах конституційних змін в Україні; по-друге, охарактеризувати сучасний конституційний процес та охарактеризувати його етапи, виокремити властивості діяльності органів влади з позицій публічного управління та адміністрування; по-третє, дослідити європейський досвід формування системи публічного управління, встановити місце і роль органів влади у реалізації базових завдань і функцій публічного управління на рівні національної держави; по-четверте, систематизувати сучасні підходи реалізації функцій публічного управління в умовах децентралізації відповідно до принципів багаторівневого управління; по-п'яте, розкрити особливості реалізації сучасної моделі публічного управління у взаємозв'язку із положеннями Угоди про асоціацію України та ЄС.

Отже, актуальність вирішення даної проблеми полягає у теоретичному визначенні напрямів формування засад розвитку системи публічного управління. Саме тому важливо розробити методологічні засади аналізу особливостей функціонування системи публічного управління в умовах конституційних змін, впливу сучасних реформ в